

МОМЕНТИКОН

Андрю Калдекот

МОМЕНТИКОН

Артлайн Студиос
София, 2022

ANDREW CALDECOTT

MOMENTICON

Copyright © 2022 Andrew Caldecott

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

АНДРЮ КАЛДЕКОТ

Моментикон

2022 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Андрю Калдекот

Превод: © 2022 Светлана Дичева , Ина Димитрова

Редактор: Полина Павлинова

Коректор: Стоян Христов

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-287-0

Ha Kloii

Бележка на автора

Картини и артефакти от купола на Музея са включени по необичайни начини в тази история. Можете да ги видите долу в реда на появяването им, с датите и създателите им от стария свят, както и местата от стария свят, от които са спасени.

- „Врани над житно поле“ (1890) от Винсент ван Гог (1853 – 1890), Музеят на Ван Гог, Амстердам
- „Японски мост“ (1899) от Клод Моне (1840 – 1926), Национална галерия, Лондон
- „Смъртта на Марат“ (1793) от Жак-Луи Давид (1748 – 1825), Кралски музей на изящните изкуства, Белгия
- „Изкуството на живописиста“ (1666 – 1668) от Йоханес Вермер (1632 – 1675), Музей на историята на изкуството, Виена
- „Алиса в Огледалния свят“ (публикувана през 1871), илюстрации от сър Джон Тениъл (1820 – 1914), оригинални дървени клишета в Бодлиевата библиотека, Оксфорд
- „Кучето“ (1819 – 1823) от Франциско Гоя (1746 – 1828), Прадо, Мадрид
- „Нощен лов“ (ок. 1470) от Паоло ди Доно, познат като Учело (1397 – 1475), Ашмолеански музей, Оксфорд
- „Ловци в снега“ (1565) от Питер Брьогел Стари (ок. 1525 – 1569), Музей на историята на изкуството, Виена
- „Зимен пейзаж с капан за птици“ (1565) от Питер Брьогел Стари (ок. 1525 – 1569), Кралски музей на изящните изкуства, Белгия

„Гара Сен Лазар“ (1877) от Клод Моне (1840 – 1926), Музей д’Орсе, Париж

„Шлюз на Болтър, неделен следобед“ (1885 – 1897) от Едуард Джон Грегъри (1850 – 1909), Художествена галерия „Лейди Левър“, Порт Сънлайт, Уирал

„Циркът“ (1890 – 1891) от Жорж Сьора (1859 – 1891), Музей д’Орсе, Париж

„Призоваването на свети Матей“ (1660) от Микеланджело Меризи да Караваджо (1571 – 1610), Сан Луиджи дей Франчези, Рим

„Колиба в царевична нива“ (1817) от Джон Констабъл (1776 – 1837), Национален музей, Кардиф

„Градината на земните удоволствия“ (дясното крило от триптиха, детайл, 1490 – 1510) от Йеронимус Бош (ок. 1450 – 1516), Прадо, Мадрид

„Картоиграчи“ (1892 – 1896) от Пол Сезан (1839 – 1906), Галерията на института Курто, Лондон

Тотемна колона от Хайда, Британски музей, Лондон

Тотемна колона Юкс, дървесината и произхода са неизвестни

I

**ИЗБОР
НА
ПЛАТНО**

1

Фог

Точно в центъра на масичката в стил бидермайер под водните лилии на Моне (версия от 1919 г., каталожен номер 184) стоеше голямо бяло хапче, шамповано с розов сърп и кехлибарена звезда. Фог го взе. Кой го беше сложил тук? Как действаше? Той погледна към тавана, чиято хаотична шарка от метални напречни греди и панели изглеждаше непроменена. Както и да е, хапчетата не падат от тавана.

Хапчето го погледна и той погледна хапчето. *Хайде да те видя сега*, прошепна хапчето.

Занесе го до рецепцията и го разгледа през лупата си. Обикновено хапче, като изключим теглото и мистериозната маркировка. Той се замисли за предстоящата годишнина и за липсата на инциденти през последните три години в музея. Откъдето и да идваше, както и да действаше, хапчето със сигурност беше предназначено за него.

Дали не беше отрова? Дали не предстоеше позицията му на уредник да бъде прекратена от някакво невидимо присъствие?

Той претегли наум доказателствата. Зад рецепцията на купола на музея съобщението на малкия екран завършваше с разочароваща цифра:

Време от откриването на Музея: 2:364:09:54

Посетители: 0

Следващият ден щеше да ознаменува третата годишнина от пристигането му в това последно хранилище на най-изисканите артефакти на човечеството. Обаче никога не

беше имало посетител и той не беше произнасял пред никого своите репетирани до втръсване встъпителни слова. На всичко отгоре нямаше и намек, че е наблюдаван или оценяван от някого. Пък и един справедлив човек не би го държал отговорен за недостига на посетителите.

Отвън жълтият токсичен прах се завихряше и утаяваше както винаги. Без хитиновия си щит куполът би се разпаднал точно както световните градове бяха рухнали при Падението. Отникъде не се промъкваше светлина, не се виждаше и петънце от небе то, тъй като зачислената към Земята звезда отдавна беше пропъдена. Купола беше Ноев ковчег, а картините – неговия товар. Този Ной обаче нямаше нито екипаж, нито семейство.

Въпреки това, продължаваше да разсъждава, самият той не се беше отпуснал. Режимът му беше изключително строг.

Днес например, както всеки друг ден, приключи с редовните си упражнения в преддверието точно в осем часа. Закуси набързо – безвкусна, но същевременно питателна смес от преобразувателя на материя – и приключи с тоалета си точно в 9:30 ч. Следваше ритуалът, който придаваше смисъл на цялото му съществуване – обличането на униформата на куратора. Заглади тъмния бархет върху бедрата си, изправи всяка заплаха от гънка върху кремовата риза и опъна ръкавите на *pièce de resistance*¹ – тъмнозелен жакет с кафяви кантове, ушит от материал, подобен на кадифе. Изпъна вратовръзката си, провери носовете на обувките тип „броги“ с черни връзки и среса сламенорусата си коса, преди да сложи кураторската шапка.

Дотук добре.

Но една обезпокоителна улика го зачовърка. Фог имаше око като нивелир, а тази сутрин „Врани над житно поле“ на Ван Гог (каталожен номер 211), висеше накриво.

1 *Pièce de resistance* (фр.) – черешката на тортата, най-важният елемент. – Б.ред.

Куполът на Музея предлагаше достъп до многобройните си чудеса чрез лабиринт от ескалатори, площадки и пътеки, наподобяващи творба на Мориц Корнелис Ешер. Всеки ескалатор се задвижваше при стъпване на крак, спираше, когато отгоре нямаше тежест, и се изключваше след работа. Пестенето на енергия сигурно беше приоритет през последните дни. Всеки ескалатор пълзеше нагоре, с изключение на най-високия, който се спускаше от горната площадка и се увиваше като детска пързалка около централна опорна греда. За да излезе, човек трябваше да обходи целия музей.

През първите си дни в музея, когато още не беше навършил двадесет, Фог беше измислил маршрут, който преминаваше край всеки експонат само веднъж. Оттогава никога не се беше отклонявал. Подредбата на експонатите беше извършена от неизвестни лица преди пристигането му. Въпреки това интересната комбинация от време и тематика му допаднаше. Дървени мебели стояха под съвременни абстрактни композиции; творби на стари майстори висяха над стомана и стъкло; два тотемни стълба се издигаха от пода. Фог се грижеше всеки експонат да е винаги в перфектна хармония със себе си и със своите съседи. Той се отвращаваше от отклоненията.

Един от двата тотемни стълба имаше навика от време на време да посипва прах по пода, който той веднага почистваше. Отвращаваше се и от безредието.

Предишната вечер „Врани над житно поле“ не беше показала никакви признаци на лошо поведение. Чудеше се дали някоя греда на пода не се е изместила през нощта, но компютърът казваше друго.

Мистериозно изкривяване и мистериозно хапче.

Какво, по дяволите, ставаше?

Източни чаша вода от преобразувателя на материя и глътна хапчето.

Това, което го заобикаляше, изчезна. Сега виждаше пешеходен мост, изрисуван в бяло, извит над водно пространство

с истинска, незамърсена вода. Двойни греди поддържаха пергола, около която се извиваха клони с лилави цветове.

Фог никога не беше виждал истинска растителност, още по-малко истинско цъфнало растение, никога не беше чувал песента на Природата. Птици или жаби, или някакви други същества – не можеше да разбере какви бяха тези мистериозни звуци. Той стоеше незабелязан до художника и по някакво чудо четеше мислите на стареца.

Лилиите са специално удоволствие. Те плуват, отделени от общата тиня на опита, а експлозиите от цветове – кремаво, карминово, розово и жълто – блестят и се отразяват в постоянно променящо се светлинно шоу. Цветовете на лилиите се разтварят, цветовете им се затварят. Повърхността на водата играе на вятъра и светлината става по-студена, изгаря, избледнява, засилва се. Облаци се появяват, разрастват се и се разсейват.

Фог беше толкова завладян от този взет назаем опит, от присъединяването към друг човек в епохата преди Падението, че му трябваше време да осъзнае, че картината, която се оформя пред него, се намираше в неговия музей.

Когато го осени тази идея, сцената се стопи. Цветовете се разтекоха, сякаш заляти с терпентин. Преживяването грубо подчерта колко тихо и сиво беше настоящото му обкръжение – и най-черните цветове на картините му бледнеха пред естествените. Дори по-лошо, старецът от картината се беше подразнил от възможността за човешка компания. Три години и никакви посетители! Сигурно това беше последният останал човек.

Чак тогава го осени и най-важната идея: хапчето беше поставено под самата картина, чийто свят беше отворило. В това трябваше да има замисъл, не можеше да е случайно.

Той се втурна да обикаля музея с надеждата да намери друго. Не откри нищо. До този момент Фог се беше сблъсквал само със загадките, които се криеха в самите експонати.

Компютърът изпълняваше спомагателните роли – осигуряваше осветлението, изхвърлянето на отпадъци, движението на ескалаторите, отоплението – а преобразувателят на материя предоставяше храна и напитки. Нито едно от двете не произвеждаше хапчета. Той проигра различни обяснения в ума си. Може би бе халюциноген или образователно средство. Може би щяха да започнат да се появяват всеки ден, по едно до всяка картина. Другата вероятност – че е бил въвлечен в самия момент на рисуване, отхвърли като абсурдна.

С възобновяването на ежедневните ритуали тревогата му намаля. Копирането по памет с безупречна точност беше неговата специална дарба. Прекарваше всеки следобед на рецепцията, като рисуваше скици на всяка една от картините в музея. В шест часа той остави писалката и провери показанията за влажност, токсичност и влага. Всичко беше нормално.

По това време блещукащата светлина, както той я наричаше, беше избледняла до черно. Някъде отвъд и отгоре девет хиляди звезди, някога видими с просто око, гледаха надолу.

Вечерният патрул не донесе повече изненади.

Той обсъди какво да бъде вечерното му питие с преобразувателя на материя .

- Какъв вкус да има напитката ви тази вечер, сър?
- Измисли нещо по-така.
- Както знаете, коктейлите не влизат в списъка.
- Поне опитай.
- Шоколад с лек привкус на лимон, може би?
- Давай!

Копнееше за книга, но Музеят разполагаше само с програми за музейните обиколки, а той ги знаеше наизуст.

Като лош заместител, той разказваше на невидимия си фитнес треньор, ФТИИ¹, всяка вечер по една история преди

---

1 Фитнес Тренировка, провеждана от Изкуствен Интелект

лягане, като винаги започваше от някоя творба. С времето беше станал по-смел и умело преправяше гласа си, за да бъде по-реалистичен героят, в който се беше въплътил. ФТИИ имаше качества – основен речников запас, осем разнообразни програми и камера, която улавяше всички несъвършенства. Въпреки това нямаше понятие от изкуството на разказването.

– Тази вечер историята е за един човек, убит във ваната си.

– Раменете ви са смъкнати.

– Самият той обаче е поръчал смъртта на много хора.

Той...

– Трябва да говорите от диафрагмата, не от гърлото.

– Той се е излегнал, с перо и лист хартия в ръце, когато влиза една млада жена. „Господин Марат“, казва тя...

– Дръжте челюстта си в перпендикулярно положение.

Продължаваха в този дух, но все пак това си беше диалог в някакъв смисъл.

След това отиваше в леглото, където се появяваха обичайните въпроси. Кой го беше поставил на това място и защо? За събирането на такава колекция и за изграждането на такъв купол бяха необходими ресурси и визия. Само две организации разполагаха с необходимите средства – *Генрих*, която се занимаваше с наука, но не и с изкуства, и *Темпестас*, чиято корпоративна емблема – юмрук, сграбчил мълния – беше щедро изложена навсякъде. Но тук тя не се виждаше никъде – нито на рецепцията, нито по музейните пътеводители, нито на униформата му.

Тези тревоги най-накрая избледняха и отстъпиха място на сън, вдъхновен от новото изживяване от деня – аромат на цъфнали храсти и песен на птици.

Фог се събути минута преди алармата му да иззвъни – организмът му бе привикнал към рутината. Избута сребристата завивка и безвкусната бежова завеса на изпъкналия прозорец се отвори с плъзгане. Поклони се към прозореца

с ръце на хълбоците. *Deo gratias*¹. Беше просъществувал цели три години.

Но дали наистина? Екранът до леглото, който показваше същото като този зад рецепцията, беше замръзнал:

Време от откриването на Музея: 3:000:00:00

Посетители: 0

Той почука по стъкленото покритие. Удари го с обувката си. Никакъв отговор. Последователните нули бяха свидетелство за три години уединение. Нима не беше постигнал *нищо*? Каква е ползата от несподеленото знание?

Както винаги, той се върна към ежедневния си ритуал.

Нахлузи долнище на анцуг, къси бели чорапи, раздърпана тениска и отиде при ФТИИ във фойето.

– Днес ще се фокусираме върху подколяното сухожилие – изговори монотонно ФТИИ, – *стегнатото* подколянно сухожилие. – ФТИИ бавно вдигна прага на болката. – Клекнете... бавно и до долу... бедрата назад... отпуснат гръбначен стълб... *задръжте*.

– Ти си машина. Защо екраните са замръзнали?

– Разгънете прешлените, един по един. Без бързане.

– *Бързането* няма смисъл. Времето е спряло. Питам те защо.

– Застанете на колене – отговори ФТИИ, преди да добави – Може би, сър, е време да започнете да изследвате света наоколо.

Фог политна назад. През тези дълги три години ФТИИ не беше коментирал друго освен стойката, мускулите и дишането му. Фог беше убеден, че гласът на ФТИИ също беше различен. Той беше придобил мекия ироничен тон на слуга, който знае повече от господаря си.

---

1 *Deo gratias* (лат.) – Благодаря ти, Господи – Б.пр.

– Защо ти не пробваш да изследваш наоколо, а?

ФТИИ добави:

– Смятам, сър, че три години без посетители не се отразяват добре на човек.

И ФТИИ възобнови фитнес литургията си и я приключи с позната поанта.

– Утре ще работим върху тазовото дъно.

След това настъпи тишина – обичайната тишина през останалата част от деня.

Сутринта протече в същия дух. Ритуалът започна без прекеждия, сякаш за да подчертае последвалата неприятна изненада.

Преобразувателят на материя му предостави редовната закуска, докато Фог не въведе кода за кафе. Тогава преобразувателят произведе... виртуален античен тропет.

Фог прокара ръка през него. При втори опит се появи още един тропет, който замъгли очертанията на първия.

Какво става, по дяволите?

– Не съм поръчвал тропет – каза той троснато.

– Може би някой друг е поръчал – предположи преобразувателят на материя.

– Кой например?

– Вермер може би?

Фог се задави. Машина, осигуряваща храна и напитки, която се вълнува от история на изкуството?

Поне останалата част от сутрешната му обиколка премина без инциденти.

Не бъди параноичен, каза на себе си. Неизправността, която бе засегнала хронометъра и ФТИИ, вероятно се беше пренесла и върху преобразувателя.

Тогава уютният му свят се срути. На рецепцията зелената книга от изкуствена кожа, озаглавена „Мнения на посетители“, се беше преместила от страната на изхода към входа. Той *никога* не би допуснал подобна грешка. Какво би било

по-неприятно за един посетител от това да напише мнение, преди да е видял експонатите?

Той разгърна корицата на книгата. Самотното ръкописно изречение носеше силата на човешка реч:

Най-много харесах тотемните стълбове.

Посетители: 0

Как така? Той погледна нагоре, надолу, настрани. Нищо не се беше променило, а ескалаторите и пътеките не предлагаша подходящо място за скривалище. „Изкуственият интелект може всичко“ беше лозунгът в училище, но изкуственият интелект не може да вземе писалка и да пише.

Метален *звън* привлече погледа му нагоре. Един панел се беше отворил в тавана на купола. Млада жена се спускаше по стоманено буксирно въже, прикрепено с колан за кръста ѝ.

Можеше ли някой да се качи там? Само веднъж бе виждал музея отвън, но куполът се бе извисил над него, отвесен и невъзможен за катерене.

Желанието му да си има компания се изпари. Години наред идеята, че ще се появи посетител, беше надеждата, която го крепеше. Сблъскан с реалността обаче, той просто искаше да остане сам с картините, артефактите и мебелите си.

Тя се спусна от въжето като котка и изчезна от поглед.

Настъпи тишина. Никой от ескалаторите не потегли.

– Ехо? – заекна той. След това заговори по-силно, така както смяташе, че трябва да звучи един куратор. – Моля, обърнете се към рецепцията.

Отново тишина. И той добави като дете, което играе на криеница:

– Знам, че сте там.

Обхвана го паника. Само крадците слизат от таваните. Той се огледа за оръжие и грабна писеца от плота. Пъргавата

като котка посетителка се придвижваше със салта около централното стълбище, като се претъркуваше край всеки етаж, докато не стигна до рецепцията.

– Винаги съм искала да направя това – каза тя.

Той продължаваше да стои, стиснал писеца в ръка като кама, а устата му мърдаше като на златна рибка. Тя беше слаба, с къса тъмна коса и сиво-зелени очи. Носеше дънки, покрити с мазни петна и черна тениска с надпис „ИЗДИРВА СЕ“, изписан със златни букви. Тя се подпря свойски на плата, сякаш бе съсобственичка на Музея.

– Има входна врата – каза той.

– Изобщо бил ли си отвън? – Във въпроса ѝ пролича развеселена недоверчивост.

– Аз съм уредник. Стоя при моите експонати.

– Щеше да оцелееш пет минути, господин Фог. – Тя млъкна и се замисли. – Да кажем три, без хитинов костюм.

– Откъде знаеш името ми?

– Моето е Мораг, за добро или за лошо.

Да не би да намекваше, че и тя живее в купола?¹ Идеята, че е възможно да съществува скрито пространство за друг наемател, никога не му беше хрумвала. Той загърби тези тревожни мисли и се впусна в приветствената си тирада за онава, което предположи, че бе любимият ѝ експонат.

– Вероятно не знаеш, но тотемните стълбове са направени от едно дърво от стария свят, наречено западен червен кедър. Но един от нашите, този с трите мотива – насекомо, крила и цвят – се предполага, че произлиза от отдавна изчезналата Амазонска джунгла, а дървесината му...

– Бих убила за едно кафе...

– А дървесината му е толкова рядка, даже няма име...

Той разбра със закъснение, че тя не слуша.

– Наистина бих убила – повтори тя.

---

¹ Мораг е име на чудовище, за което легендата гласи, че живее Лох Морар – езеро в Шотландия – Б.ред.

Той слезе от неудържимия кон на встъпителната си музейна реч.

– Преобразувателят на материя се побърка. Набрах кода на напитката, а се появи виртуален тромпет, при това два пъти.

Тя се приближи до преобразувателя, разгледа тромпетите и натисна клавиатурата. Тромпетите отстъпиха място на две чаши капучино, от които се издигаше пара.

– Ако кафето произвежда тромпет, тогава тромпетът трябва да произведе кафе. Наистина е просто. – Тя замълча и стана сериозна. – Но е смущаващо. Ти получи виртуални тромпети. Аз получих виртуални карти за игра, и то чифт. Иска да ни каже нещо. Или изкуственият интелект иска да ни каже.

– Нима имаш преобразувател? *Къде?*

– В дневната ми – тя посочи нагоре с пръст.

– Но това е таванът.

– Твоят таван е моя под.

– От колко време си тук?

– Отколкото и ти.

Тя се бе облегла небрежно на бюрото на рецепцията.

Фог се почувства така, сякаш тя бе нахлула в личното му пространство. Озадачен, отпи глътка кафе и опита да се успокои. Все пак беше куратор.

– Значи ти си била, ти оскверни книгата за мнения.

– Аз съм нощна птица – каза тя духовито. – Слизам, когато спиш.

В него се загнезди съмнение.

– И други неща ли се дължат на теб?

– Не съм спряла часовника, а и с тромпетите нямам нищо общо.

Той се усмихна. Беше забелязал какво липсваше.

– Но хапчето е твое дело.

– Може би. Във всеки случай това не е хапче, а моментикон. Моментиконите са редки и специални. Смятай се за

привилегирован. По-важното е, че тромпетът е призив за действие, а картите подсказват, че и двамата имаме да изиграем по един ход. Часовникът спря след три години, точно на цифрата три. Някой ни казва, че започва нова глава.

– *Кой* например?

– Например онзи, който е построил това място. – Тя изпи кафето си до дъно. – Виж, не съм дошла да прекъсвам работния ти ден, но това си е годишнина и аз усъвършенствах кодовете на шампанското и тортата. Ще дойда отново в шест.

Тя се върна по пътя, по който беше дошла, изтегли вжето и затвори панела на покрива зад себе си.

Фог се ошипа. Светът му се беше срутил. Сега щеше да се наложи да *стоделя* с някого нещата си. Още по-лошо – сега трябваше да *забавлява* някого.

Тогава нахлуха въпросите и започнаха да се размножават чрез пъпкуване като дрожди. Къде точно живееше тя? Как се беше сдобила със собствен преобразувател на материя? Каква беше целта ѝ? И как е била спасена?

Може би с шампанското и тортата щяха да пристигнат отговорите.

Тя не мислеше, че той ще я последва, но въпреки това плъзна двете резета.

Първоначално с плъзене, сетне с приклякване, а накрая в изправено положение, се добра до жилището си и със задно салто се плъосна върху великолепното си легло с балдахин. Това легло беше единствената ѝ кражба. Беше се влюбила в луксозния червен пухен юрган и в подходящите на десе-на му завеси, а да не говорим за надписа „Леглото на Краля Слънце“. Ха-ха! Краля Слънце! Беше зверски труд да се разглоби, транспортира и сглоби отново, но инвестицията си струваше. При спуснати завеси човек можеше да си представи, че е *навсякъде*. Можеше да сънува като дете.

Но вече не. Сега трябваше да поеме последствията. Вече не беше единствена господарка на съдбата си.

А и всичко беше доста рисковано! Фог знаеше сухите факти за експонатите си, но дали не беше нещо повече от обикновен куратор? Беше пристигнал няколко дни след нея със същия евтин раздрънкан кораб, който след това се изкриви, разцепи и потъна, за да се слее с вездесъщите дюни. Беше влязъл в купола със старомоден куфар и с вид на изгубен бежанец.

Гъделичкащото предположение, че тя и той умишлено са били поставени заедно, я подтикна към решението *да не* осъществява контакт.

Натрапчивите му ритуали, стриктни до минутата, я успокояваха, че е била права, въпреки че той имаше и добри страни. Измисляше нелоши истории, винаги вдъхновени от някоя картина, които разказваше на висок глас и запазваше самообладание. Иначе тя отдавна щеше да разруши ФТИИ. Често в ранните часове той сънуваше един и същи кошмар, като в същото време лежеше с лице надолу и размахваше ръце. Беше ѝ любопитно, но между това диво подсъзнателно поведение и педантичния му подход към ежедневните дейности нямаше място за сравнение.

Както и да е, тя нямаше избор. Часовникът беше спрял; ФТИИ беше казал на Фог, че е дошло време да изследва света; преобразувателят на материя беше изплюл виртуални карти за игра и тромпет. Очевидно трябваше да се размърдат, да предприемат нещо, при това заедно. Усещаше го със сърцето си.

Натъпка чантата си с най-необходимото. Разполагаше с два буркана с моментикони – голям, съдържащ плодовете на тригодишен тежък труд с ръководство от една страница, в което символът на всяко хапче се съчетаваше с конкретната му картинка, и по-малък с копия на любимите ѝ моментикони. Поколеба се, но в крайна сметка сложи в чантата и двата. Можеше никога да не се върнат.

Тя легна и подмами мозъка си да си почине... Докато изведнъж...

Зеленият панел, който беше свързала с екраните на охранителната система на основния етаж, премигна.

Посетители: 2

Посетители! Тя изтича до прозореца си и погледна надолу, забравяйки във вълнението си, че извивката на купола скриваше входа. Погледна към монитора на въздушния шлюз. Един образ, наситен с обезпокоителни намеци за миналото ѝ, се взираше в нея.

– По дяволите! – промърмори тя. – Толкова скоро – при това точно *те*.

Двама млади мъже или по-скоро бързо пораснали младежи се изкачваха към рецепцията, хванати за ръка. Те бяха издути във всяко отношение – дебели и с пухкави лица. Дори обувките им с връзки имаха сферичен вид. Еднояйчни близнаци с еднакви дрехи: издути кремави панталони с по три златни копчета, разположени на еднакво разстояние около талията, и вертикални редове от същите копчета от двете страни на оранжево-кафявите им туники. Всеки от тях носеше синьо шалче и каскет на червени и бели райета.

Слязоха от ескалатора и оставиха на земята черна кожена чанта, която бяха носили заедно, въпреки единичната дръжка.

– Това е Туидълдум – каза онзи отдясно на Фог, представяйки другия. – Дум, за по-кратко.

– А това е Ди – каза другият. – Туидълди за по-дълго.

– Но вие сте герои от книга.

Спомените от миналото го заляха – от *онази* книга.

– Нека си стиснем ръцете – казаха двамата.

Фог подаде ръка. Ръкостискането им беше смущаващо силно.

– Добре дошли в купола на Музея – измърмори той.

Поведението им беше обезпокоително. Сигурно беше някаква шега, която Фог не разбираше. Подхвърляха реплики, сякаш бяха репетирали сцената.

– Търсим нещо. Но преди да тръгнем на лов, ни трябва името ти – каза Дум.

– Човек, без името си, е нищо – добави Ди.

– Може да ви кажа името по-нататък – предложи Фог.

Те просто си стояха и се хилеха нелепо, всеки с ръка върху близкото рамо на другия. Безизразни, но в очакване.

Фог се сблъска с познато унижение.

– Добре де, името ми е Ф-ф-ф... – Той спря и запелтечи наново. – Ф-ф-фог.

– Разбрахме – отговориха те хорово, без да обръщат внимание на заекването. То се появяваше само при произнасянето на „ф“ и беше причината Фог старателно да избягва съгласната.

От поясите на панталоните им проблеснаха ножове. Ученици с престъпни помисли.

– Оставете ножовете на плота, моля – каза твърдо Фог.

– Това не е много любезно – констатира Дум.

Фог нямаше никакво намерение да отстъпва.

– Правилата рядко са любезни.

– Фоги смята, че ще издълбаем сърчица върху мебелите му – подхвърли Дум.

– Или по дърветата в картините му – добави Ди. – Съвсем не.

Внезапно те промениха местата си, като всеки постави ръка на най-близкото рамо на Фог.

– Самичък ли си? – попита Дум.

Фог не знаеше как да ги надвие. Реши да се преструва, че им играе по свирката.

– Да се разберем така – вие получавате отговор, после аз задавам въпрос и вие отговаряте – каза той самоуверено. – Какво ще кажете за това?

- Дадено – отговори Ди.
- Считай го за речено и после сторено – добави Дум.
- Вие сте първите ми посетители, както виждате. – Фог посочи цифрата 2 на панела.
- Защо часовникът е спрял тогава? – заяде се Ди.
- Дум се отскубна и отвори книгата за мнения.
- *Няма посетители!* Тогава кой е писал в книгата?
- Аз – *pour encourager les autres*¹ – отговори Фог припряно. – Но сега е мой ред – защо носите тези костюми?
- Ние...
- Ние...
- Ние търсим един артикул за глава – каза Дум, който изглеждаше като по-умният от двамата. – И трябва да помогнем на Алиса да стигне до следващия квадрат, защото се е загубила. Може да е облечена в синя рокля и да носи бели чорапи и лента за коса. Или може да е със сиво-зелени очи, къса тъмна коса и хлапашки вид.
- Може и да не е – добави Ди, – в тези смутни времена.
- В главата на Фог се оформи цял вихър от въпроси. Приликата на Дум и Ди с образите на илюстратора беше изключителна. Различаваха се само лицата им, и то не толкова.
- Откъде взехте тези прекрасни костюми? Как е възможно да са толкова автентични?
- Това са четири въпроса – контрира го Дум.
- Не, не са, два са, а вие ми зададохте три.
- Един въпрос, зададен на двама души, са два въпроса, защото може да се получат различни отговори – заяви Дум.
- Виждал ли си я, или не? – попита Ди, като плесна върху плота миниатюрна снимка на млада жена. Ужасно приличаше на нежеланата гостенка, която се беше подслонила под стрехите на неговия музей.

---

1 Pour encourager les autres (фр.) – За да насърча останалите – Б.пр.

Фог не го биваше да преценява хората. Беше му казано, че уменията му в тази област са доста спорни. Обаче изобщо не харесваше поведението на тези двамата, а и не беше забравил надписа на тениската ѝ: „ИЗДИРВА СЕ“. Така че той хвърли поглед на снимката и се престори на озадачен.

– Не мисля. Не. Не съм.

Това се оказа грешка.

– Той не е имал посетители, но е озадачен – каза Дум. – Няма начин.

– А да си виждал такива? – добави Ди.

До снимката се приземи листовка. Заглавието гласеше „Информационно развлечение Генрих“, а под него се мъдреше ярко хапче, шамповано като шахматна дъска в бяло и охра. Най-долу пишеше „Огледало, Страната на чудесата“.

Този път на Фог не му се наложи да се преструва на озадачен.

– Не – повтори той.

– Всичко това му звучи като на китайски – измърмори Ди и поклати глава.

– Изпиши думата „енциклопедия“ тогава – изсъска Дум и сложи празен лист хартия върху плота.

Фог се подчини.

Втора грешка.

– Това не е почеркът от книгата за мнения – извика Дум тържествуващо. – Време е Фог да помарширува.

Близнаците повлякоха Фог нагоре по ескалаторите. Той се съпротивляваше, но те бяха изненадващо силни. За нула време увисна във въздуха с оковани китки и глезени и поглед, вперен безпомощно в тавана.

Дум измъкна от черната чанта няколко предмета и сглоби сребрист свредел с дължина на телескоп. За единия му край закачи верига.

Ди надяна чифт ръкавици.

– Къде е Алиса? Къде ни е дозата? – закрещяха те, докато свредела се приближаваше до лицето на Фог.

Мораг, горе в гнездото си, трескаво разделяше и съединяваше проводници и настройваше таймери и програми. Само едно можеше да уплаши тези терористи. Трябваше да играе по *техните* правила. Имаше право само на един отчаян опит, иначе Фог щеше да се превърне във *foie gras*¹.

Фог се загледа в таванските помещения и се замисли колко безсмислено беше съществуването му. След като беше научил всичко, което трябваше да се знае за експонатите в купола, той не бе просветлил никого и сега щеше да бъде изпратен в забвение от първите външни посетители.

– Малко наляво, не, малко надясно – командваше Дум, докато въртящото се сребърно острие приближаваше дясната очна ябълка на Фог.

Близнаците продължаваха да пищят:

– Дай ни дозата, дозата, дозата...!

И:

– Къде е Алиса?

Фог почувства атавистична преданост към новата си наемателка.

– Я се разкарайте и двамата!

– Око за око!

– Едно „не“ може да ти коства носа!

Тогаваше се случи.

Светлините по тавана притъмняха и отново засветиха в неравномерна последователност, създавайки усещането за огромна, тъмна птица, кръжаща от единия край на музея до другия.

---

1 Foie gras (фр.) – Фoa гра, френски деликатес от гъши черен дроб – Б.пр.

– Враната, враната! – изпищяха близнаците и се затъркаляха като плажни топки надолу по изкачващите се ескалатори.

Сределът падна и се заби в пода няколко етажа понадолу. Фог, с разкрячени крака и с лице към тавана, бавно осъзнаваше какво се беше случило, докато писъците заглъгнаха в тишината отвъд входа на музея. Той затвори очи и се опита да си възвърне спокойствието, характерно за вече предишното му Аз.

Върни лентата, върни лентата.

– Събуди се – извика познат глас, – или ще ти извадя раменете!

С помощта на макара Мораг го вдигна до най-близката платформа.

– Как го направи? – попита Фог.

– Примитивни машини. Близнаците идват от книга, а в нея сянката на враната ги прогонва. А сега се върни в стаята си и се нагласи за партито. Изтеглям часа за пиене на шампанско по-рано.

– Знам много за тази книга – каза той, но тя вече подскачаше нагоре по ескалаторите.

Петнадесет минути по-късно те седяха един срещу друг, всеки с чаша златиста жълта течност в ръка, чудодейно изстрелваща мехурчета от нищото.

– Съжалявам, не се справих много добре.

– Двама срещу един, а ти не ме издаде.

– Значи ти си Алиса.

– Не, както ти казах, аз съм Мораг. Но те ме издирваха, някой ги е изпратил. Списъкът със заподозрени, за съжаление, е твърде дълъг.

Мораг млъкна. Той нямаше откъде да знае защо натрапниците изглеждаха така и как се бяха появили на бял свят.

– Какво знаеш за книгата?

– Прерисувах илюстрациите ѝ преди време. Близнаците са точно копие.

– Прерисувал си ги?

Вълнението, което предизвика у нея баналното му съобщение, поразява Фог.

– Нарисувах ги по памет.

– *Какво* си направил?

– От време на време се занимавам с това – отвърна той с вдигане на рамене, почти извинително.

Мораг се изправи и започна да крачи напред-назад.

– Трябва да разбере причината. Защо ги прерисуваш?

– Така ми е поръчано.

– От кого?

– Генрих. По-късно ме накараха да добавя нещо от себе си – мои сцени в същия стил. Това ми се стори по-трудно.

Тя си придаде вид едновременно на изумена и очарована.

– Виж – започна тя, – за да намерим начин да вървим напред, трябва да споделяме всичко, което знаем. Очевидно сме тук с някаква цел, така че има значение как сме попаднали на това място.

Фог се почувства изтощен, уморен и объркан. Такова удивително разнообразие от произшествия за толкова кратко време беше опияняващо. Произшествия като: изненадващи появи, ужасни игри на думи, нападение, загадъчни дигитални изображения от преобразувателя, нахалство от страна на ФТИИ.

– Тогава ти започни.

Дадох началото на своя общ разказ, глобен от историите на двамата. Разказ, изпъстрен с разкрития от миналото и предупреждения за опасности, които тепърва предстоят.